□□□□□□□□□□□□□□□சினிமாவிற்கும், சந்தை இலக்கியத்திற்கும் எதிரானவர்களாக தங்களைச் சித்தரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள், சிற்றிலக்கியவாதிகள். இவர்கள் இலக்கியத்தில் தேய்மம் பூதுமகைக்கும், ஜீன்ஸ் போட்ட சேட்டுப் பணைகள் ஸ்பனெசர் பிளாசா சரெப்பக் கடையில் தேய்மம் பூதுமகைக்கும் சாரத்தில் வறேபாடு இல்லை. இலக்கிய மேட்டிமையின் நுகர்வுப் பசியும், மேட்டுக் குடியின் நுகர்வு வறியும் தோற்றுவிக்கும் படைப்பு - கழிவு.

கம்யூனிசத்தின் தோல்வியை மிகக் கூடுகலமாகக் கொண்டாடும் முதலாளித்துவ எழுத்தாளர்கள் கூட ரசியாவிலும் சீனாவிலும் மக்களுக்கு உணவு, உடை, வீடு, சுகாதாரம், கல்வி போன்ற அடிப்படைத் தேவைகள் நிறவை செய்யப்படவில்லை என்றோ, அதனால்தான் மக்கள் சோசலிசத்தைக் கைழுவி விட்டார்கள் என்றோ கூறுவதில்லை.

“வறெும் அடிப்படைத் தேவைகளைக் கொண்டு மட்டும் திரப்தியடவைதற்கு மனிதன் என்ன மிருகமா? அமரிக்கா, ஐரோப்பாவபை் பாருங்கள்...! விதவிதமான உணவு வகைகள், அன்றாடம் மாறும் ரசனைக்கறே்ற உடகைள், பூதுப்பூது வடிவிலான கட்டிடங்கள், திரபை்படங்கள், களிக்கைகள், மதுபானங்கள், கூளிர்பானங்கள், விதவிதமான நுகர் பொருட்கள்... என்ற வாழ்க்கதை்தரம் பரிதும் “மூன்னறே்’ விட்டது. ரசியா, சீனாவில் இத்தகயை “மூன்னறே்றம்’ இல்லை.”

“மனிதனின் விதவிதமான தவேகைளை எல்லாம் நிறவை செய்கின்ற, அங்கீகரிக்கின்ற அமரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளபை் பற்றி சீன, ரசிய மக்களுக்கு எதுவும் தரியாது. அது அவர்களுக்குத் தரியவரும்போது அங்கே சோசலிசம் தானே வீழ்ந்துவிடும்” என்பதுதான் முதலாளித்துவ எழுத்தாளர்களின் முக்கியமான பிரச்சாரமாக இருந்தது.

இன்ற சீனாவிலும் ரசியாவிலும் எங்கு திரும்பினாலும் பெரிய, கோக், சோனி, மிட்சுபிஷி, ஃபோர்டு, டொயோடா ஆகியவற்றுடன் பாதிதாகக் களுசித் தொடர்பிகள், நடபொதை வாசிகள், வலேயில்லாதவர்கள், விலமொதர்கள், கொள்ளகைகாரர்கள், மஃபியா கும்பல்கள் ஆகியவயைும் அமரிக்காவபை் போன்றே உருவாகிவிட்டன.இந்தத் தற்காலிக வறெ்றியின் காரணமாகவே முதலாளித்துவம நியாயமானதாகிவிட முடியாது; ஓழுகக்மானதாகி விட முடியாது.

“உலக வாணிபம் அநகேமாக முழுமையாக உற்பத்தியின் தவேகைளசை் சுற்றித்தான் நடக்கிறதயேல்லாமல் தனிநபர் நுகர்வுக்குரிய தவேகைளசை் சுற்றியல்ல” என்ற “தவே’கள் உருவாக்கப்படும ரகசியத்தை உடதை்த மார்க்ஸ், நுகர்பவனுடயை மதிப்பீடு அவனது சலெ்வத்தயைும், தவேயையைும் சார்ந்திருக்கிறது என்றார்.

“சல்லாத்துணி வாங்குகிற வபை்பாட்டியும் சரி, (அதே அளவு காசில்) உருளகை்கிழங்கு வாங்குகிற தொழிலாளியும் சரி இரண்டரும் தத்தம் மதிப்பீட்டபை் பின்பற்றுகிறார்கள் என்பது உண்மதைான். ஆனால் அவர்களது மதிப்பீடுகளில் உள்ள வறேுபாட்டை அவர்கள் உலகத்தில் வகிக்கும் நிலகைளில் உள்ள வறேுபாடு விளக்குகிறது; இந்த நிலகைளும் சமூதாய அமபை்பின் விளபைொருளே ஆகும்.” (மார்க்ஸ் மயெ்யறிவின் வறுமை)

“சல்லாத்துணியே மூன்னறே்றத்தின் சின்னம்.” என்ற கருதும் மறே்குலகசை் சரே்ந்த ஓர எழுத்தாளர் 1960களின் தவுக்கத்தில் மாவோவின் சீனத்திற்கு சனெ்றார். ஆல்பர்டோ மொராவியா என்ற அந்த எழுத்தாளர் மார்க்சியவாதியோ கம்யூனிச ஆதரவாளரோ அல்ல. “சிவப்பு நூலும் சீனப் பரெஞ்சுவரும்” என்ற அவரது நூலின் முன்னுரயைிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கே மொழிபயெர்த்துத் தருகிறோம்.

சமூதாயப் பயன்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு உற்பத்தியதை தீர்மானிக்கும் பொதுவுடமைசை சமூகம்; ஓரு பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரத்தின் ஊடாக அத்தகையதொரு சமூகத்தைக் கட்டியழுப்பும் கம்யூனிஸ்டு அரசியல்; தவேசைுதந்திரம் இவற்றுக்கிடையிலான உறவு பற்றிய மார்க்சியக் கண்ணோட்டம் இவை அவரது மூன்னுரையில் இல்லை.

ஆனால், மறேகுலக மடேடுக் கூடியின் வாழ்க்கையும் வசதிகளும்தான் மூன்னறேற்றத்தின் அளவுகோல் என்று கருதும் மாயயை இந்த மூன்னுரை கிழித்தறிகிறது. நுகர்வியம் (consumerism) எனும் பண்பாட்டின் விகாரமான மூகத்தை அச்சுறுத்தும் விதத்தில் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் சயெ்கிறது. இந்த அறிமுகம் பூதிய சமூகத்தின் "தவேை' கூறித்தூ நிச்சயமாக நம்மசை் சிந்திக்கத் தூண்டும்.

□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□.

"ஆ: அப்போ சீனாவுக்குப் போயிரூந்தீர்களோ?

அ: ஆமாம், சீனாவுக்குச் சனெ்றிரூந்தனே்.

ஆ. சீனாவில் உங்களைப் பரிதும் கவர்ந்த விஷயம் எது?

அ: வறுமை.

ஆ: என்னது, வறுமையா?

அ: ஆமாம், வறுமைதான்.

ஆ: சீனமக்கள் அவ்வளவு ஏழைகளா?

அ: மற்றகத்திய நாடுகளின் அளவுகோலில் பார்த்தால், ரொம்பவும் ஏழைதான்.

ஆ: அந்த வறுமையைப் பார்த்தபோது உங்களுக்கு என்ன தோன்றியது?

அ: ஓர்வித நிம்மதி.

ஆ: நிம்மதியா? அடக்கடவுளே. எனக்குத் தெரிந்தவரை வறுமை, ஏழ்மை என்ற சொன்னால் சீ ரழிவும், விரக்தியும் தான். அதுபெப்படி உங்களுக்கு மட்டும் நிம்மதியாக இருந்தது?

அ: ஆமாம், நிம்மதியாகத்தான் இருந்தது. நான் அப்படித்தான் உணர்ந்தேன். தனது சொந்த மன உணர்வுகளைக் □ட ஓர் மனிதனால் பெரிந்தக் கொள்ள முடியாதா என்ன? சீ னாவில் இருந்த வரை எனக்கு அப்படித்தான் இருந்தது. அதுபெப்படி என்ற நீ ங்கள் கேட்கலாம். அதைப் பற்றி அப்போது நான் யோசிக்கவில்லை. இப்போது வேண்டுமானால் கொஞ்சம் யோசித்துப் பதில் சொல்ல முயற்சி செய்கிறேன்.

ஆ: மேற்கத்திய நாடுகளில் வறுமை நிம்மதி உணர்வதை தோற்றுவிப்பதில்லை. மாறாக, அடக்கப்படும் உணர்வையும் அதற்கு எதிராகக் கலக உணர்வையும்தான், தோற்றுவிக்கிறது. உதாரணத்திற்கு அமெரிக்க நீ க்ரோக்களைப் பாருங்கள். கோபம் வந்தால் அவர்களின் சரேியையே எரித்து விடுவார்கள்.

அ: அய்யா, அமெரிக்காவிலே ஏழைகளும் இருக்கிறார்கள், பணக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள். ஏழைகள் ஏழைகளாகவே இருக்கக் காரணம், பணக்காரர்கள். பணக்காரர்கள் பணக்காரர்களாகவே இருக்கக் காரணம், ஏழைகள். ஆனால் சீனாவிலோ ஏழைகள் மட்டுமே இருக்கிறார்கள்.

ஆ: ஓ, சீனாவில் எல்லோருமே ஏழைகளா? அப்படி நான் யோசிக்கவில்லை.

அ: ஆமாம், சீனாவில் எல்லோருமே ஏழைகள்தான். அவர்களை ஏழைகள் என்ற பெயரிட்டு அழைப்பது பொருத்தமாகவும் இல்லை. வேறு ஏதாவது தான் பெயரிட வேண்டும்.

ஆ: எடுத்துக்காட்டாக, ஏதாவது வார்த்தை சொல்லுங்களேன்.

அ: என்னால் உதாரணமெல்லாம் சொல்ல முடியவில்லை. பணக்காரனோடு ஒப்பிடாமல் ஒரு ஏழையை அவனது சொந்த நிலைமையை வைத்துக் கூறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு இதுவரை வார்த்தை எதுவும் உருவாகவில்லை.

ஆ: அப்படியானால் என்னதான் அந்த சீ னத்தா வறுமை?

அ: அது சலெ்வமில்லாத வறுமை, சரியாகச் சொன்னால், மனிதனின் இயல்பான நிலை அதுதான்.

ஆ: ஆக உங்களைப் பொறுத்தவரை பணக்காரனாக இருப்பது என்பது மனிதனின் இயல்பான நிலை அல்ல; அசாதாரணமான நிலைமை என்கிறீ ர்கள்.

அ: அசாதாரணமாக இருப்பதாலயேே அது மனிதத் தன்மை அற்றதாகவும் இருக்கிறது.

ஆ: மனிதத் தன்மையற்ற கூணம் என்றால்... என்னதான் அது?

அ: தவேையற்றவகைளாக்கலெ்லாம் அவசியத்தன்மையும், சயெல்பாடும் கற்பிப்பதுதான் இந்த மனிதத் தன்மையற்ற கூணம். பூதிதாக ஒன்றை, தவேையில்லாத ஓரு பொருளகை்

கண்டுபிடித்து, உருவாக்கி அதன் மூலம் பணக்காரனாகிவிட விரும்பும் ஒரு நபர் இருக்கிறான். “நடக்கும் போதே இசை மீட்டும் சருப்பு” என்ற ஒரு பொருளை அவன் பூதிதாக உருவாக்குகிறான். இதையே பெரும் அளவில் உற்பத்தி செய்து மக்களிடம் தள்ளிவிட விரும்புகிறான். இதற்கு அவன் என்ன செய்வான் சொல்லுங்கள்!

ஆ: தெரியவில்லை, விளம்பரம் செய்வான்.

அ: அதுதான். விளம்பரம் செய்வான்; கிராக்கியை உருவாக்குவான். அதாவது “இசை மீட்டும் சருப்பு’ என்ற இந்தப் பொருள் விற்பனைக்கு வருவதற்கு முன்னால் இருந்தேயிராத ஒரு கிராக்கியை செயற்கையாக உருவாக்குவான். “உனக்குத் தேவையில்லாத பொருளை நான் உனக்கு விற்கிறேன்” என்ற எந்த உற்பத்தியாளனுமே சொல்ல மாட்டான். “நான் விற்கிற இந்தப் பொருள் இல்லாமல் நீங்கள் வாழவே முடியாது” என்றுதான் எப்போதுமே சொல்வான்.”தேவையற்ற’ ஒரு பொருள் “தேவையாக’ மாறுகிறதே, இந்த உருமாற்றம்தான் நுகர்பவன் என்பவனை உருவாக்குகிறது.

ஆ: நுகர்பவன் எங்குதான் இல்லை? சீனர்களையே எடுத்துக் கொள்வோமே, அங்கே ஒரு சோடி கால்சட்டை வாங்கும் சீனன் நுகர்பவன் இல்லையா?

அ: இல்லை. அவன் நுகர்பவன் அல்ல. தனக்குத் தேவையான உடையை மட்டுமே அவன் வாங்குகிறான். உடலை மறைக்க ஒரு உடை அணிபவன்தான் மனிதன் என்ற ஒரு பொதுக் கருத்து அவனிடம் இருக்கிறதல்லவா, அந்த அளவுக்குத் தேவையான ஒரு உடை. ஆனால் நுகர்பவன் என்பவனோ ஒரு சாக்கடை.

ஆ: என்ன சொல்கிறீர்கள் நீங்கள்?

அ: நுகர்வோன் எனப்படுபவன் ஓரு சாக்கடை என்கிறேன். வாயும், கூடலும், மலத்துவாரமும் மட்டுமே கொண்ட ஓரு உயிரினம் என்கிறேன். இத்தகயை உயிரினங்கள் வறேொன்றும் சயெ்வதில்லை; தின்னும், சரிக்கும், கழிக்கும்.

ஆ: அப்படிப் பார்த்தால் கால்சட்டை வாங்கும் சீன நுகர்வோனும் ஓரு சாக்கடதைானே?

அ: இல்லை. ஓரு முக்கிய வறேுபாடு இருக்கிறது. பொருளை நுகர்வதனால் மட்டுமே நுகர்வோனை நான் சாக்கடை என்று அழகைக்கவில்லை; நுகர்வதுதான் தன்னுடயை பணி என்று சில உயிரினங்களைப் போல் அவனும் கருதுகிறான். அதனால்தான் அவன் சாக்கடை. ஆனால், பாவம் ஓரு சீனன் அப்படியில்லை. தான் அம்மணமாக இருக்கக் கூடாது என்ற காரணத்திற்காக மட்டுமே அவன் உடை அணிகிறான். சுருக்கமாகச் சொன்னால் நுகர்பவன் என்பவனோ எதை வணேட்டுமானாலும் நுகரத் தயாராக இருக்கிறான் - ஓரு மண்புழுவபை் போல. அது தன் கூடல் வழியாக எப்படிப்பட்ட மண்ணையும் அனுப்பத் தயாராக இருக்கிறது.

ஆ: சரி, நேர்பவன் பாழ்வதை போன்றவன் என்றா சொல்கிறீர்கள்?

அ: சாக்கடைக் கூழாய், பாழ் என்றெல்லாம் நான் சொல்வது உங்களுக்குச் சங்கடமாக இருந்தால், வேறுவிதமாகச் சொல்கிறேன். உற்பத்திக்கும் நேர்தலுக்கும் இடையே விடுபட்ட ஓர் இணைப்பே நேர்பவன். அது மனித இணைப்பு - இருந்தாலும் அது வெறும் இணைப்புதான். அதற்கு மேல் ஒன்றுமில்லை. அதேபோல, நேர்தலுக்கும் உற்பத்திக்கும் உள்ள இணைப்புதான் உற்பத்தியாளன். உற்பத்தியாளனும் நேர்பவனும் ஒரே மண்பாழ்வின் மூன் பகுதியும், பின்பகுதியுமாக அமைகிறார்கள்.

ஆ: உற்பத்தியாளனும், நேர்பவனும் தவிர வேறு ஒன்றுமே இல்லையா? ஓரு மரத்தச்சன், ஓரு கலைஞன், ஓரு தொழிலாளி, ஓரு விவசாயி என்று சொல்ல எதுவுமேயில்லையா அவர்கள் வெறுமனே உற்பத்தியாளனும், நேர்பவனும் மட்டுமா?

அ: “உற்பத்தி”, “நேர்தல்” என்ற சொற்கள் எல்லாவிதமான பொருள்களின் உற்பத்தியையும் அவற்றின் விற்பனையையும் சம்பந்தப்படாத்தியதுதான் - அது மிகமிக உன்னதமானதாக, அதி அற்புதமானதாக இருந்தாலும் சரி.

ஆ: அப்படியென்றால் மேற்கத்திய மனிதன், உற்பத்தி செய்வதையும், நேர்தலையும் தவிர வேறெதையும் சிந்திக்காதவன் என்கிறீர்களோ?

அ: ஆமாம், அப்படித்தான்.

ஆ: அவன் தன்னைப் பற்றிக் க□டச் சிந்திப்பதில்லையோ?

அ: “தான்” என்ற சொல்கிறீர்களே, அப்படி ஒன்ற இல்லை. உற்பத்தி சயெ்யும் அல்லத நுகரும் வலேகைளில் மட்டம் அந்த “தான்” இரப்பதாகச் சொல்லலாம். ஆனால் அடிப்படயைில் நுகர்தல் என்பதே நுகர்பவனின் தன்மயைதை தீர்மானிப்பதால், நவீன நாகரிகத்தின் மூடிவே நுகர்தல் தான்; அதாவத - கழிவுதான்.

ஆ: அய்யோ, என்ன சொல்கிறீர்கள், கழிவா?

அ: ஆமாம், கழிவுதான். வறேுவிதமாகச் சொல்வதனெ்றால், சரிமானம் ஆனபிறக உடலிலிரந்த வளெியறே்றப்படும் மலம். ஓரவன் தன்னால் இயன்ற அளவுக்க நுகர்கின்றான்; விதவிதமாக நுகர்கின்றான். நுகர்வோர் என அழகை்கப்படவுோரின் வாழ்க்கை லட்சியம் என்ன? நுகர்தல் தான். இந்த லட்சியத்தை நிறவைறே்றிக் கொள்ளத்தான் அவன் போராடுகிறான்.

ஆனால் இதன் இறுதி விளைவு என்ன? கழிவு. நுகர் பொருள் நாகரீகம் என்பதே கழிவுக் கலாச்சாரம்தான். ஒரு நுகர்வோன் எவ்வளவு கழிவுகளை வெளியேற்றுகிறான் என்பதுதான் அவன் எவ்வளவு பொருட்களை நுகர்ந்தான் என்பதற்கான சிறந்த நிரூபணம்.

ஆ: சரி. அதை ஒரு உருவகம் என்று வேண்டுமானால் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் கேட்க நன்றாக இல்லை. கழிவு என்ற சொல்லை அதன் நேரடியான பொருளுக்கு மேல் விரித்து அனைத்துக்கும் பொருத்தமுடியுமா? இந்த உலகில் சாப்பிடுகிற பொருள் தவிர வேறு எத்தனையோ இருக்கிறதே.

அ: எது எதையெல்லாம் ஒருவன் நுகர்கிறானோ, அத்தனைக்கும் இது பொருந்தும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தொழில்நுறை உற்பத்திக்கு இது பொதுவில் பொருந்தும்.

ஆ: அது எப்படி?

அ: நவீன நகரங்களில் உற்பத்தியும், நுகர்வும், அதாவது, தொழில்தொறை இடம்பெயர்வும் ஆலகை கழிவும் அரசுகளே வகைகப்படுகின்றன - நவீன வீடுகளில் சமையலறையும் கழிப்பறையும் அரசுகளே வகைகப்படுவது போல. நகரங்களின் மையத்தை விட்டு வெளியே செல்லுங்கள் - பெரிய ஆலகைகள்... மிகப் பெரிய கிரகைகள்... வரிசையாக உலகைகள்... ஓயாது பொருள்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. அந்த ஆலகைளுக்கு வெகு அருகாமையிலேயே வெட்டவெளியில் அவற்றின் கழிவுகள், இரும்புச் சில்லுகள், தூர்வல்கள், இழகைள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன. நகரம் உற்பத்திப் பொருளை நுகர்ந்துவிட்டது. சீரணித்து விட்டது. மீதத்தகை கழிவாக வெளியே தள்ளியும் விட்டது.

ஆ: பெரிய நவீன நகரத்தில் வெறும் ஆலை உற்பத்தி மட்டுமா நடக்கிறது? எடுத்துக்காட்டாக - கலாச்சாரம் மற்றும் பல விசயமும் இருக்கிறதே?

அ: நிச்சயமாக, கலாச்சாரம் இருக்கிறது. பூத்தகக் கடகைள், சயெ்திப் பத்திரிக்கை விற்பனை மயைங்கள், திரபை்படங்கள், டிவி சடெ்டூகள், ரடேியோ, பூத்தகங்களின் சுருக்கமான பதிப்புகள், படங்கள் நிறநை்த ஏடுகள், பாக்கடெ் பூத்தகங்கள், கலகை களஞ்சியங்கள், தொகுப்புகள், மலிவுப் பதிப்புகள், மொழி பயெர்ப்புக்கள்... இறுப்பினும் இந்தக் கலாச்சாரமும் ஆலபை் பொருள்களபை் போலத்தான் நுகரப்படுகின்றது. ஏராளமாக உடகொள்ளப்படடு, சீரணிக்கப்படடு, வதவதவனென்று கழித்தும் தள்ளப்படுகின்றது. எல்லாவற்றயைும் அள்ளிக் கொள்கிற கலாச்சார நுகர்வோர் அதிலிருந்து எந்தச் சத்தயைும் பறெுவதில்லை. அவற்றை விடாமல் நுகர்ந்தாலும், கலாச்சார ரீதியாகச் சொன்னால் நிரந்தரமாகச் சோகை பிடித்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

கலாச்சார நுகர்வு எதயைும் விளவைிப்பதில்லை; கலாச்சாரக் கழிவை மட்டுமே அது உற்பத்தி சயெ்கிறது; வறேொன்றுமில்லை.

ஆ: சரி, உற்பத்தி செய்வதூ, நூகர்வதூ... இந்த இரூ நடவடிக்கைகளின் வாயிலாக மட்டுமே ஓரூ மனிதன் தன்னை வெளிப்படூத்திக் கொள்ள இயலூமா?

அ: தொழில்தூறை நாகரீ கம் என்பதே கழிவூத்தன்மை கொண்டதூதான் என்றூ நான் ஏற்கனவே சொன்னேன். அதன் மூடிவூ கழிவூதான். தனதூ கழிவை வெளியேற்றூம் ஓரூ மனிதனின் நடவடிக்கையை நாம் என்னவென்றூ அழைக்கலாம்? தன்னை வெளிப்படூத்திக் கொள்வதாகச் சொல்லலாமா?

ஆ: இல்லை. அப்படிச் சொல்ல மூடியாதூ. தன்னை ஆசூவாசப்படூத்திக் கொள்கிறான் என்றூ வணூடூமானால் சொல்லலாம்.

அ: சரி. அவன் தன்னை ஆசூவாசப்படூத்திக் கொள்கிறான். அதாவதூ மறூபடியூம் நூகர்வதற்கூத் தன்னதை தயார்படூத்திக் கொள்கிறான். இங்கே ஆசூவாசம் என்பதே கழிவை வெளியேற்றூம் நடவடிக்கதைான். இன்னொரூபூறம் அதீ தமாக உற்பத்தி செய்கின்ற, அதீ தமாக நூகர்கின்ற மனிதனூம் இரூக்கிறான் - அவனூக்கூ அஜீ ரணம் ஏற்படூகிறதூ. அதற்கோ நம்மிடம் பதேி மாத்திரை தயாராக இரூக்கிறதூ - வறேூ வார்த்தையில் சொன்னால் போர்.

இந்த உற்பத்தி நுகர்வு எனும் சூழலில் அவ்வப்போது ஏற்படுகின்ற மலச்சிக்கலிலிருந்து விடுபடுவதற்கு யுத்தம் தவிர்க்க முடியாததாகவும் தடுக்க முடியாததாகவும் ஆகிவிடுகிறது எனத் தோன்றுகிறது. அமதிக் காலத்து நுகர்வோனின் பணியை யுத்த காலத்தில் சிப்பாய் மாற்றீடு செய்கிறான். சிப்பாயின் நுகர்வோ அதிதீ விரமாக இருக்கிறது. அதிவகேமானதாக, விதவிதமானதாக, பரந்ததாக இருக்கிறது. அமதிக் காலத்தில் ஓரு ஆண்டில் நுகரப்படுவதகை காட்டிலும் அதிகமாக யுத்த காலத்தில் ஓரே நாளில் நுகரப்படுகிறது. ஏராளமான பொருட்களையும் சலெவத்தையும் நுகர்ந்த பின்னும் திருப்தியடையாத சிப்பாய் மனித உயிர்களை நுகரத் தொடங்குகிறான். முதலில் எதிரிகளின் உயிரை, பிறகு தன்னுடையதை.”

பூதிய கலாச்சாரம் - ஆகஸ்டு 99